

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41476-06-15 פלאש 90 בע"מ ואח' נ' י.י.מ.מ. אבטחה בע"מ ואח' 4 ביולי 2017

לפני: כבוד השופט גיא הימן

התובעים: 1. פלאש 90 בע"מ
2. יונתן זינדל

נגד

הנתבעים: 1. י.י.מ.מ. אבטחה בע"מ, ח"פ 513541433
2. אהרון בנימינוב

בשם התובעים: עו"ד מתן שוק; עו"ד דור נחמן
בשם נתבעת 1: מר שי ברק

פסק-דין

1. זו תביעה על פגיעה בזכות-יוצרים ובזכותו המוסרית של יוצר ביצירותיו. מבוקשת פסיקתו של פיצוי ללא הוכחת נזק, בסך של מאה אלף שקלים. התביעה, בעיקרה, מוצדקת ויש לקבלה.

2. היצירה היא שני תצלומים שצילם, במהלך-עבודתו, תובע 2 – בוגר המחלקה לצילום באקדמיה לאמנות ולעיצוב "בצלאל" ומי שזכה להוקרה בתחום-עיסוקו. זכות-היוצרים בתצלומים הללו היא למעסיקתו, תובעת 1 – סוכנות ידועה לצילומי-עיתונות מירושלים. בשנת 2012, במהלך-ביקורו בעיר-הבירה, צולם סולנה של להקת "The Black Eyed Peas" (שתרגום שמה [בויקיפדיה](#) העברית הוא, כי נשבעתי, "שעועית העין השחורה – לוביה"), בכותל המערבי. הזמר, שאת שם-הבמה שלו מוטב לכתוב מלהגות – `apl.de.ap`, היה נושאן של התמונות שצולמו. בכל זאת תפסה המצלמה, ברקע, שני מאבטחים שכמתברר הועסקו בידי נתבעת 1 – חברת-אבטחה שנתבע 2 הוא בעליה, מנהלה ודירקטור בה.

בתצלומים הללו, שהועלו לאתר-האינטרנט של תובעת 1, מצאה נתבעת 1 שֶׁלֵּל ולא בכדי. הם התאימו בדיוק לקידומם של עסקי-האבטחה שלה, באמצעותו של אתר-האינטרנט שהיא מפעילה. היתרון בתמונות הללו, מבהינתה, היה כפול: לא זו בלבד שצולמו מאבטחים נחרצים-

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41476-06-15 פלאש 90 בע"מ ואח' נ' י.י.מ.מ. אבטחה בע"מ ואח' 4 ביולי 2017

למראה, חובשי-משקפיים כהים כמקובל, חמורי-סבר כמתבקש וממלאים את תפקידם באדיקות; אלא שהתצלומים הוכיחו כי אישיות בכירה כמו הזמר ההוא ("שאת שמו" – אמר כבר דודי בן זאב – "קצת קשה לי לבטא"), בחר בנתבעת 1 ולא בשום גורם אחר להבטחת-שלומו בארץ-הקודש.

3. התמונות צולמו בשנת 2012. בשנת 2015 גילו התובעים את דבר-קיומן באתר ההוא. לא נלווה להן שום קרדיט (בעברית: מְזֻכָּה) לצלם. איש לא תקע לידיו של בית-המשפט כי התמונות לא היו שם, כך, כל אותן שנים. רק לאחר התראה מאת התובעים הן הוסרו מן האתר.

4. התובעים מכחישים, וכל ראייה לסתור לא הוצגה, כי הם הרשו לנתבעים או למי מטעמם לעשות שימוש בתמונות הללו, ומקל וחומר שימוש לקידום-עסקיהם. הענין המשפטי הוא, לפיכך, פשוט עד מאד. תצלומים הם "יצירה אמנותית" כהגדרתה בסעיף הראשון לחוק זכות יוצרים, התשס"ח-2007. סעיף 4(א) לחוק קובע כי ביצירה מקורית שכזו תהא זכות-יוצרים. תנאים נוספים שבחוק, וענינם בזיקה למקום, מתקיימים בתובעים ללא קושי. זכות-היוצרים, כמבואר בסעיף 11 לחוק היא, בין השאר, הזכות הבלעדית להעתיק את היצירה, להעמידה לרשות-הציבור ולגזור ממנה יצירה אחרת. סעיף 34 לחוק מקנה למעביד את זכות-היוצרים ביצירה "שנוצרה על ידי עובדו לצורך עבודתו ובמהלכה".

חוק זכות-יוצרים מוסיף ומדבר בזכותו המוסרית של היוצר, היא זכותו האישית של מי שהביא את היצירה אל העולם, אפילו לא לו היא זכות-היוצרים. הזכות המוסרית מבטיחה ליוצר "כי שמו ייקרא על יצירתו בהיקף ובמידה הראויים בנסיבות העניין" ו"כי לא יוטל פגם ביצירתו ולא ייעשה בה סילוף או שינוי צורה אחר, וכן כי לא תיעשה פעולה פוגענית ביחס לאותה יצירה, והכל אם יש באילו מהם כדי לפגוע בכבודו או בשמו של היוצר" (סעיף 46 לחוק). הזכות הזו משמיעה לא רק איסור להציג תצלומים ללא אזכורו של הצלם, אלא מגבילה את טיב-השימוש שניתן לעשות בהם, לשימוש שאין חשש כי יפגע במוניטין שלו.

5. נתבעת 1 הפרה את שתי הללו – זכות-היוצרים של תובעת 1 והזכות המוסרית של תובע 2. כאמור, היא השתמשה בתצלומים ללא אישור. היא לא טרחה להזכיר את שמו של הצלם או לזהותו עם היצירה בכל דרך אחרת. אל מול כל אלה לא הוצגה טענה ממשית להגנה. בכתב-ההגנה, שנכתב

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41476-06-15 פלאש 90 בע"מ ואח' נ' י.י.מ.מ. אבטחה בע"מ ואח' 4 ביולי 2017

בידיו של עורך-דין עוד כשהיו הנתבעים מיוצגים, נטען כי לא הוכח שהתצלומים מוגנים בחוק כ"יצירה", היות שאין בהם ממד של מקוריות ושל יצירתיות והם אך – לשון-הנתבעים – "צילומים טכניים". זוהי טענה הסרת-שחר, שחוזן מהעמדה של מראית-עין של הגנה לא מקימה לנתבעים שום מענה לנטען נגדם. כמו מאליו מובן כי התצלומים הנדונים הם יצירה. "תצלומים טכניים" הוא, כנדמה, מונח אשר ברו הנתבעים ממוחם ומכל מקום – לא ירדתי לסופו. כל מהותה של יצירתו של תובע 2, ובעקבות כך כל מהותה של הזכות אשר בידי-מעסיקתו, היא בתצלומים שכאלה. לא נדרש להכביר מלים נוספות.

6. אחר כך נטען שהשימוש הוא "העתקה זמנית", והכוונה היא למונח שבסעיף 26 לחוק זכות-יוצרים. "העתקה זמנית", מורה החוק, "לרבות העתקה כאמור שנעשתה בדרך אגבית, של יצירה, מותרת אם היא מהווה חלק בלתי נפרד מהליך טכנולוגי שמטרתו היחידה היא לאפשר העברה של היצירה בין צדדים ברשת תקשורת, על ידי גורם ביניים, או לאפשר שימוש אחר כדין ביצירה, ובלבד שאין לעותק האמור ערך כלכלי משמעותי משל עצמו". כל מהותו של השימוש, שעשתה נתבעת 1 בתצלומים, מצויה בסתירה חזיתית להוראה פרטנית ומגבילה זו. ודאי-וודאי כי לעותק, שהוצג באתר-האינטרנט של נתבעת 1, היה ערך משל עצמו. אלמלא כן לא הייתה זו מציגה אותו שם.

7. "שימוש הוגן" הייתה טענתה הבאה של ההגנה וגם היא טענה מופרכת. העובדה שהתובעים אינם בעליה של חברת-אבטחה מתחרה לנתבעת 1, כמוטעם בכתב-ההגנה, ודאי שאינה מעלה ואינה מורידה. אין זה פלא, בעיני, שהנתבעים אפילו לא ניסו להראות כי השימוש שנעשה ייחד עצמו לאחת המטרות, שקובע סעיף 19(א) לחוק כשימוש הוגן – "לימוד עצמי, מחקר, ביקורת, סקירה, דיווח עיתונאי, הבאת מובאות, או הוראה ובחינה על ידי מוסד חינוך". אלא, אם עסק מאן דהוא בלימוד עצמי של דרך להשיא את רווחיה של נתבעת 1 בגול-קנינם הרוחני של אחרים.

8. "הגנת הודעה והסרה" הייתה המצאה אחרת שהגה כתב-ההגנה ותמציתה בעובדה שהתצלומים הוסרו, כמצוין לעיל, מן האתר; ובטענה המשפטית כי דבר זה אינן את ההפרה. עם כל חיבתי לחידושים משפטיים, מוטב לתדש דבר בעל-ערך. הדוקטרינה הנטענת אינה כזו. מקורו של הרעיון של "הודעה והסרה" הוא בהצעות, בנוסחיהן השונים, לחוק מסחר אלקטרוני שטרם הועלה על ספר-החוקים. כך מבארים אותו, למשל, דברי-ההסבר להצעת-החוק משנת התשע"א-2011:

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41476-06-15 פלאש 90 בע"מ ואח' נ' י.י.מ.מ. אבטחה בע"מ ואח' 4 ביולי 2017

"בנסעיף 10(א)3 [להצעת החוק] קבועים עקרונותיו של הליך ה'הודעה והסרה', אשר לאחר ביצועו ובהתקיים שאר התנאים הקבועים בסעיף קטן (א) המוצע, יעמוד לספק שירותי אינטרנט המספק שירות אירוח, סייג לאחריות אזרחית, כלפי מי שטוען שמידע שחובר על ידי צד שלישי או הפצתו מהווה עוולה כלפיו, כמו גם כלפי מפיץ המידע".

הנה כי כן, הוצע כי "הודעה והסרה", בתנאיה, תפטור ספק של שירותי-אינטרנט – צד שלישי לענין – מאחריות בגין התנהלותו של המפר הישיר. בלשונו של בית-המשפט המחוזי מרכז: "הסוגיה העקרונית מהווה חלק מדין רחב יותר העוסק בשאלת היקף האחריות הרצוי של גורמי ביניים (Intermediaries)" (ת"א 567-08-09 א.י.ס. אגודה להגנת יצירות סינמטוגרפיות (1993) בע"מ נ' רוטר.נט בע"מ, בפסקה 18 לפסק-דינו של כבוד השופט עופר גרוסקופף (פורסם במאגריס, 8.8.2011)). מה בין זה לבין אחריותם של מפרים של זכות-יוצרים או של זכות מוסרית ביצירה – "המזיקים המיידים – בעלי אתרים המעלים או נוטלים יצירות מפרות שלא כדין" (שם, בפסקה 19) – לא אדע.

9. גם מקומה של טענה ל"זוטי-דברים" לא נפקד מכתב-ההגנה ההוא. "מעשה של מה בכך", כינתה ההגנה את הצגתם של התצלומים באתר-האינטרנט של נתבעת 1 "ואדם בר-דעת ומזג כרגיל לא היה בא בנסיבות הנתונות בתלונה על כך", הובא מלשונו של הסעיף הרביעי לפקודת-הנוזיקין. על כך אומר כי בה במידה, שנתבע בר-דעת אשר מזגו רגיל, אפילו לפי אמות-המידה ההולכות ופוחתות של התדיינות לפנייהן של ערכאות-השלום, מכין היה את חולשתה של טענת-ההגנה הזו, הן הדעת, הן המזג והן הנסיבות מקימים כל יסוד לתלונתם של התובעים על אודות ההפרות, שנעשו ביחס ליצירותיהם. אמרת אחרת ועשית כל הפרה שכזו "De Minimis Non Curat Lex". אמרת אחרת וקבעת כי כל העתקה אסורה של תצלום של אחר לשימוש מסחרי, הרי היא זוטה ואין הדין עוסק בה. זאת, תחת שייקבע כי הגנה שכזו היא-היא הזוטה ובית-משפט, המברר תובענה כמו זו, לא יטריח עצמו לעסוק בה מחמת קלישותה.

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41476-06-15 פלאש 90 בע"מ ואח' נ' י.י.מ.מ. אבטחה בע"מ ואח' 4 ביולי 2017

10. לאחר כל אלה, והנתבעים שוב אינם מיוצגים – אפילו שדי והותר זמן אפשר להם בית- המשפט להסדרתו המחודשת של ייצוג – התייצב נציגה של נתבעת 1 לפניו של בית-המשפט והודה, בדברים המקובצים להלן כי נתבעת זו הפרה באורה מתמשך את זכויותיהם של התובעים בתצלומים וכי, בעקבות כך, זכאים התובעים לפיצוי, גם אם בסכום נמוך:

“נעשתה פה שגגה, כמה זמן השגגה הזו קרתה בפועל? אף אחד לא יודע, לא התובעים ולא אנחנו. הפוטנציאל הוא של 3 שנים. יצירה זה דבר חשוב מאוד, אבל גם אומדן הנזק של יצירה, גם הפגיעה ביצירה, גם הכוונה יש לה משמעות. הנזק שלטעמנו נגרם לתובעים נאמד באלפי שקלים בודדים. הנזק שאנחנו רואים פה, הוא באמת כמה אלפים עבור השימוש בתמונה באתר, כמה אלפים בודדים, לא עשרות, עבור השימוש בתמונה באתר. אנחנו עשינו את זה בשוגג, ללא כוונה תחילה, ללא הבנה” (פרוטוקול, בעמ' 42, ש' 4-9 וש' 30-31; עמ' 43, ש' 19; עמ' 44, ש' 1-4).

“יכולנו לרכוש תמונות עם מאבטחים”, הוסיף נציגה של נתבעת 1, שעשה כל שביכולתו עבור שולחתו, בניסיון למזער את ההפרה ואת משמעותיה (בעמ' 41, ש' 32). אלא שבזאת מצוי כל הענין כולו. הנתבעת לא רכשה את התמונות. היא עשתה בן, ללא תשלום, כחפצה. מקוממת למדי היא הצגתו של היפוכם הנכון של דברים, היינו, העמדתה של נתבעת 1 כלא פחות מקורבן של המצב אשר היא עצמה יצרה. הדבר מקיף את טרונייתה של נתבעת זו על כך, שתובע 2 הרשה לעצמו לצלם את המאבטחים בלא שקיבל את אישורם לכך ותוך פגיעה נטענת בפרטיותם (זו גם טענה מתמיהה, בהתחשב בכך שהנתבעת פרסמה את התמונות הללו ברשת-האינטרנט). הדבר מקיף את טענת-הנתבעת כי תחת הגשתה של תביעה וניהולה היה על התובעים לקיים עמה משא ומתן ולהיעתר להצעות-פשרה אלו ואחרות שהוצעו להם. הדבר מקיף את טענת-הנתבעת כי התובעים מבקשים להתעשר שלא כהוגן, בלשונה – “לעשות קופה”, על חשבונה (פרוטוקול, בעמ' 17, ש' 13-14). התבוננות על הפרשה מזוויות אלו אינה אלא עיוות של התמונה הנכונה. האמת היא שנתבעת 1 נהגה בתצלומים מנהג-יוצרים, כאילו התירו לה זאת הצלם ומעסיקתו וכאילו התיר לה זאת הדין.

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41476-06-15 פלאש 90 בע"מ ואח' נ' י.י.מ.מ. אבטחה בע"מ ואח' 4 ביולי 2017

11. עיקר-הדיון הוא, להשקפתי, בשאלת-שיעורו הראוי של פיצוי, שיש לפסוק לתובעים בשל ההפרה המרובעת הזו – לא בתצלום אחד כי אם בשניים; ולא בזכות-יוצרים בלבד כי אם גם בזכות המוסרית ביצירות. נקודת-המוצא היא החלטתם של התובעים לפסוע בנתיב של תביעה לפיצוי ללא הוכחת-נזק, לפי הוראתו של סעיף 56(א) לחוק זכות-יוצרים. הוראה זו מסמיכה את בית-המשפט לפסוק פיצוי של עד מאה אלף שקלים בגין כל הפרה. על אתר ייאמר כי לפי לשונה של ההוראה יכלו התובעים לתבוע סכום גבוה במידה ניכרת. את החלטתם שלא להעמיד את התביעה על תקרת-שיעורו האפשרי של פיצוי יש לזקוף לזכותם. החלטה זו מרחיקה את התובענה מחשש-ניפוח ומערערת, עוד, את הבסיס לטענה כי לאמתו של דבר מה שמבוקש כאן הוא להתעשר על חשבונם של הנתבעים.

קביעתו של שיעור של פיצוי, שאיננו מותנה בהוכחתו של נזק, היא ענין למכלול-נסיבותיו של המקרה. סעיף 56(ב) לחוק מונה שורה של מאפיינים, שצריכים להילקח בחשבון אפילו שאין זו רשימה סגורה וממצה. ראש וראשונה יש לתן את הדעת לתכליתו של הכוח לפצות בלא שהוכח נזק. מטרתה העיקרית של אפשרות זו שבחוק היא הקלת-הנטל, המונה כרגיל על שכמם של תובעים, באופן שירחיב את הכדאיות שבהגשתן של תביעות בנדון ואת היתכנותה. יסוד של הרתעת-המפר קיים גם כן אפילו שמשקלו, לדעתי, הוא קל יותר. ענינים אלה – שלא כבתחומים אחרים של המשפט כשיעורו, למשל, של פיצוי בגין שליחתן של הודעות-פרסומת אסורות (סעיף 30א(י)(1) לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982) – עושים את הסכום שבו נוקב החוק לתקרה, המייחדת עצמה אך לנסיבות חמורות, חריגות ומורכבות במיוחד של הפרה. נסיבות קלות מאלו מצדיקות הפחתה מן התקרה ודרך כלל יוליכו לכך. מרכיב-ההרתעה מחייב, להשקפתי, כי הפיצוי שייפסק יוכל לעלות על שיעורו המוערך של הנזק הממוני הישיר אשר נגרם לבעלי-הזכויות. אם לא כן, יהא תמריץ להפר את הזכויות הללו.

נסיבותיו של הענין שלפני אין קלות-משקל. כאמור, אין מדובר כאן בהפרה יחידה והיות, שמדובר ביותר מיצירה אחת, לא סברתי כי נכון לראות במעשים "מסכת אחת" – לשונו של סעיף 56(ג) לחוק זכות-יוצרים. לדעתי יצאו התובעים ידי חובתם בהנחתו של בסיס מספק למסקנה כי ההפרה – לא קצרת-ימים הייתה. לנוכח זאת היה על הנתבעים להוכיח, ככל שטענו לכך, את ההפך. הדבר הזה לא נעשה. נתבעת 1 הודתה, כאמור, כי אין לשלול את האפשרות שהתצלומים הועלו

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41476-06-15 פלאש 90 בע"מ ואח' נ' י.י.מ.מ. אבטחה בע"מ ואח' 4 ביולי 2017

לאתרה בסמוך למועד שבו נעשו, היינו שנים קודם שנתגלה הדבר לתובעים. נטילתן הכפולה והמכופלת של זכויות-התובעים לעצמה, העמידה את נתבעת 1 בנעליו של מפר בנסיבות מחמירות. ההפרה נעשתה לצורך קידומו של אינטרס כלכלי של הנתבעים וגם לכך משמעות להובתם. מאידך גיסא, התצלומים הוסרו בסופו של יום. עוד קודם לכן הם היו גלויים אך לאותו חלק מן הציבור שניזון, ישירות או בעקיפין, מאתר-האינטרנט של הנתבעת ולפי הערכת-שיעורו של ציבור זה – מקל הדבר עם הנתבעים. נסיבות נוספות באו בעדותו של בעליה ומנהלה של תובעת 1, מר נתי שוחט:

“הצילום הוא למטרת רווח, זו עבודתנו, אנחנו צלמים. כמה הייתה עולה תמונה, שהיא צילום עיתונאי נאילו נמכרה כדין לשימוש של [אתר מסחרי? התשובה היא: המינימום זה עשרת אלפים שקל לתמונה. אתם [הנתבעים] מקדמים את העסק שלכם בעזרת התמונות האלה, אני ראיתי את האתר שלכם, ראיתי איפה שמתם את התמונות, אז זה [מחיר] המינימום לתמונה.

...

הצילום הזה הוא שווה ערך ל'פפראצי' ולו מגזין כמו 'Paris Match' היה מעוניין בתמונה הזו, יכול לשלם עליה גם 50 אלף אירו.

...

יש פה הוצאות נוספות של איתור התמונה על ידי התוכנה שמאתרת לנו את ההפרות, הוצאנו להם [לנתבעים] מכתב ממשרד עורכי דין, הוצאנו להם מכתב תזכורת ממשרד עורכי דין, הכול לא צלת, נאלצנו להגיע לפה ולתבוע אותם" (פרוטוקול, בעמ' 15, ש' 25; בעמ' 16, ש' 8-12; בעמ' 17, ש' 5-7 ובעמ' 19, ש' 9-11).

אסמכתא לאותן "הוצאות נוספות" לא הציגו התובעים אך לתצהירו של מר שוחט צורפה, ובכך עיקר, ראיה אובייקטיבית למחיר שבו מכרה, בסמוך לאחר הגשת-התובענה, תובעת 1 תמונה

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41476-06-15 פלאש 90 בע"מ ואח' נ' י.י.מ.מ. אבטחה בע"מ ואח' 4 ביולי 2017

יחידה לשימוש בידי-לקוח – חשבונית-מס על סך, כולל מע"מ, של 11,700 ש"ח (הנספח הראשון לתצהיר).

12. הפגיעה בזכות-היוצרים היא, בנסיבות המקרה, חריפה מן הפגיעה בזכות המוסרית. שתי הזכויות הללו נפגעו ובאף לא אחת מהן יש להקל ראש. ברם מרכיב מרכזי בהפרה הוא עצם-השימוש בתמונות ללא היתר. היעדרו של קרדיט לצלם באתר-האינטרנט של נתבעת 1, וכאמור איננו ענין קל-ערך, לא ירד בנסיבות-הענין ללפתה של הפגיעה בזכותו המוסרית. זאת להבדיל, למשל, מפרסום באתרים חדשותיים או באתרי-בידור שהם, כנדמה, קבוצת-ההתייחסות הטבעית של תובע 2; להבדיל מפרסום פוגעני, המוליך לזילות היצירה והיוצר ולהבדיל מייחוסן, חלילה, של התמונות לצלם אחר.

13. מכלול-הנסיבות הזה מוליכני להעמיד את שיעורו של הפיצוי הכולל בגין הפרתה של זכות-היוצרים בשתי היצירות גם יחד על סך של 45 אלף ש"ח ואת שיעורו של הפיצוי הכולל בגין הפגיעה בזכות המוסרית בשתי היצירות על סך של 35 אלף ש"ח.

14. בסכומים הללו יש לחייב את הנתבעים שניהם, יחד ולחוד. אחריותה של נתבעת 1 בוססה כל צורכה באמצעותו של מכלול-האמור לעיל. אשר לנתבע 2, כתב-התביעה הניח שני טעמים לחיובו האישי: היותו אורגן מאורגניה של נתבעת 1 והיותו בעליו הרשום של אתר-האינטרנט שבאמצעותו נעשו ההפרות (הנספח הרביעי לתצהיר-התביעה). ככל שהוטל על שכמם, נשאו התובעים בנטל להוכיח, כל צורכם, את האמור גם בנדון. נתבע 2, מצדו, בחר להתעלם במפגיע מן הדין. על-דעת עצמו, שלא בהיתר מאת בית-המשפט ובניגוד מפורש להחלטתי מיום 21.6.2017, לא הופיע הנתבע הזה לשיבת-ההוכחות ובה הושמעו גם הסיכומים. לא זו בלבד, שפגיעתו של הדבר בנתבעת 1 הייתה מובהקת – נתבע 2 היה העד היחיד מטעמה ובהיעדרו היה תצהיר-עדותו-הראשית כלא-היה; אלא שמר ברק אשר התייצב מצד ההגנה ואיננו עורך-דין לא היה מוסמך לפי חוק, ואף לא התיימר, לייצג בבית-המשפט אלא את נתבעת 1. את מאמציו הטובים, את כשרונו ואת מרצו הוא השקיע בעבודה של זו. נתבע 2, או מייצג כדין מטעמו, לא התייצבו לדיון הזה. בכך נתקיים בו האמור בתקנה 157(2) לתקנות סדר-הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, לאמור: "התייצב

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 41476-06-15 פלאש 90 בע"מ ואח' נ' י.י.מ.מ. אבטחה בע"מ ואח' 4 ביולי 2017

התובע, ואילו הנתבע לא התייצב לאחר שנמסרה לו הודעה כראוי, רשאי התובע להוכיח את תביעתו עד כמה שחובת הראיה עליו, ואז יהא זכאי לסעד המבוקש ולכל סעד מתאים אחר".

15. אני מקבל את התביעה. בגין עילותיה ישלמו הנתבעים, יחד ולחוד, לתובעת 1 סך של 45 אלף ש"ח ואילו לתובע 2 הם ישלמו, יחד ולחוד, סך של 35 אלף ש"ח. בנוסף, ישלמו הנתבעים יחד ולחוד, לתובעים יחד ולחוד, הוצאות-משפט בסך של 4,000 ש"ח ועוד שכר-טרה של עורכי-דין בסך, כולל מע"מ, של 27 אלף ש"ח. כל זאת, בתוך 15 ימים מיום קבלתו לידיהם של פסק-דין זה. איחור יוסיף הפרשי-הצמדה ורבית כחוק מיום-החיוב ועד למועד-התשלום בפועל.

תשומת-לבו של נתבע 2 מופנית להוראתה של תקנה 201 לתקנות סדר הדין האזרחי הנ"ל לענין-הכרעה, שניתנה במעמד צד אחד ולענין-סמכותו של בית-המשפט, לרבות כנגד חיוב בהוצאות, לבטלה ככל שיוצגו טעמים ראויים לדבר.

ניתן היום, י' בתמוז התשע"ז, 4 ביולי 2017, שלא במעמד-הצדדים.

גיא הימן, שופט